

ДОБРО В ПРОЛІСКУ

Учениця 8 класу

Оболонської ЗОШ І-ІІІ ст.

Хорошок Катерина Сергіївна

Привіт! Я хочу вам розказати свою історію. Ви, прочитавши, може, скажете, що я з'їхала з глузду чи люблю фантазувати. Ваше право, але той, хто все ж мені повірить, будь ласка, зробіть висновок, правильний висновок.

Може, у моїй історії ви побачите себе. Зло або хоч маленька частинка його живе в кожному з нас, і ми вирішуємо: чи вивільнити його, чи придушувати або ж позбутися...

Вже вкотре посварившись зі своєю мамою і отримавши двійку, я несміливо тупцяла біля школи: піти чи залишитися в школі? Додому мені не хотілося, але почувся голос директора, і мене наче вітром здуло. Ішла я прямісінько до річки. Весна, гарно, але сонце мене не гріло, а весняна краса дратувала. Дійшовши до річки, я

примостилася на березі. І тут я відчула щось... Тепло. Тепло?.. І не просто, воно було незвичне, ніби несміливо так доторкалося до мене, кликало. Я піднялася і попрямувала вздовж берега. Хтось невидимий мене вів. За кілька десятків кроків зупинилася, здивована. Переді мною був пролісок, незвичний. У мене виникло бажання доторкнутися до нього. Повільно простягаючи до проліска руку, я зловила себе на думці, що це сон, але дотик був реальний, навіть більше ніж, неначе я доторкнулася до чогось світлого, до чогось невинного, беззахисного й прекрасного – дивовижне

Проліска дволиста (*Scilla bifolia* L.)

відчуття, але в той момент якесь незрозуміле.

У голові прозвучав ніжний голос:

- Звільни душу і тіло від гніву. Випусти добро.

Здивовано обернувшись, я нікого не побачила. Подивившись на пролісок, ледве не зомліла: він світився:

- Я розкажу тобі історію, розкажу все з початку.

І тут я ніби провалилася в глибокий сон і переді мною, як в кіно, забігали картинки:

- З самого початку, як було створено людство, добро панувало в краю, де люди жили. Всі були рівні між собою, але зло не забарилося і, звільнившись від кайданів, було готове правити. Перетворившись на людину, почало сіяти чвари між людьми. Добро не могло дивитися на це спокійно і кинуло виклик злу. Довго тривало це протистояння, аж поки добро знов не перемогло. Але зло до того, як було переможене, розсіялося по світу, і в кожній людині поселилася маленька його часточка.

Голос стих. Образи зникли. Будучи впевненою, що це пролісок, я до нього звернулася:

- А ти хто? Навіщо ти мені це розповідаєш?

- Я добро, дух його, який живе в кожному проліску. Я оживаю, коли природа прокидається, показую людям істинний шлях, а ти збилася з нього трохи, не туди звернула.

Я й сама відчувала це, відчувала, як змінююсь, відчували й бачили інші. Не промовивши нічого у відповідь, я пішла додому.

Наступного дня, прийшовши на те місце, я не знайшла проліска і з гіркотою подумала, чому я йому не відкрилася. Але ще гірше було від того, що він зник не сам по собі, його вирвали люди.

Я присіла і торкнулася долонею місцинки, де ріс пролісок. На диво, вона була ще теплою. Я з трепетом і любов'ю затиснула теплинку в кулак і притиснула долонею до серця. Воно враз зігрілося, ніби розтоплюючи скалку злості. А в голові крутилися слова: «Істинний шлях добра».

Я зрозуміла, повірте й ви, що пролісок несе в собі добро, надію на краще, а ми не цінуємо цього, бо не розуміємо. Я певна, що буду нести в собі згадку про цю світлу квітку, нестиму іншим, нестиму добро.